Lovas István: Ki a liberálisabb?

2016 november 23. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

De befogadjuk-e a Trump el?l hozzánk igyekv?ket?

Múlt pénteken a texasi San Antonio városában az Amerikában leteleped?k ünnepi ceremónia keretében vehették át állampolgárságukat. A Texasi Kultúrák Intézetének terme egyfajta él? olvasztótégely jegyeit mutatta. Nagyon multikulti benyomást keltett. Az ünnepséget levezényl? John Primomo bíró hirtelen eltért az ilyen alkalmakkor szokásos mondatoktól. A most lezajlott elnökválasztásról kezdett beszélni, és bírálta a „Nem az én elnököm” feliratú táblákkal tüntet?ket. Majd ezt mondta: „Biztosíthatom önöket, hogy akár Trumpra szavaztak, akár nem, amerikai állampolgárokként ? az elnökük. És ha ez nem tetszik önöknek, távozhatnak egy másik országba.” Ha egy politikai fogadóiroda ügynöke szemtanúja lett volna a jelenetnek, talán tíz az egyhez arányban fogad arra, hogy az Amerikának h?séget esküd?k éppen úgy maradnak az országban, mint azok az amerikai celebek, akik most zavarodottan hallgatnak vagy magyarázkodnak, amiért nem tesznek eleget korábbi ígéreteiknek, amelyek szerint a republikánus Donald Trump gy?zelme esetén elhagyják az Egyesült Államokat. A f?sodratú sajtó és a véleményformálók szerint Trump megválasztásával eljött a világvége.

De mostani állapotukban sem jutna eszükbe menekülési célpontként azt a Magyarországot ajánlani, amelyet 2010 óta, magyarországi forrásaik ösztökélésére, a világmindenség egyik populista szörny?ségének állítottak be. Hogy itt az áttörést éppen egy hazai balliberális lap hozza meg, arra senki nem gondolt. Pedig ez történt. Mégpedig a 168 Óra cím? hetilap, amelynek újságírója, Bíró Marianna meséli el, miként élte át egy amerikai család körében az ég beszakadását. Cikkének összefoglalója: „Menni kell. Innen is. Végleg elszakadtunk egymástól. Itt is gy?zött az árokásás és egymás utálata.

Nem képzelt riport Donald Trump gy?zelmének éjszakájáról, az amerikai demokraták másnapjáról, s arról, hogy mit gondolnak a vesztesek, mi vár a világra holnapután.” Az elnökválasztás eredményeinek vérfagyasztó éjszakájáról készült riport így kezd?dik: „Maureen barátn?m kislánya fetreng a padlósz?nyegen, körülötte mindenki székeken, fotelekben és a kanapén hallgat. A társaság révülten bámulja a tévét és olyan mélyen hallgat, hogy nem merek megenni egy kekszet, mert félek, a ropogtatásba körülöttem mindenki azonnal belepusztulna.” Fetrengés, keksz, belepusztulás egy demokratikus elnökválasztást követ?en. Ahogyan illik Primomo bíró jól nevelt, liberális, toleráns, demokratikus honfitársaihoz. A magyar Pulitzer-díjra esélyes tudósításnak van egy mondata, amely önmagában képes arra, hogy megrengesse az eddig ismert liberális világrendet. Idézni muszáj: „Demokrata vendéglátóim már letettek ugyan a Kanadába költözésr?l, de csak azért, mert épp más, leginkább lakatlan szigetekr?l álmodoznak.

Lynn a megszokott jókedvével reagál felajánlásomra, hogy Budapesten mindig lesz számukra hely, ne aggódjon, de Butch fejfájása nem múlik, mindenképp fel akarja olvasni a tragikus jöv?t jósló, éjszaka összeírt listáját.” Ne terelje el a figyelmünket az a hangos kacaj, amely akkor tör ki bel?lünk, amikor arra gondolunk, hogy a néhány órával korábban még Kanadába iszkolni akaró, most már Robinson Crusoe-i életre vágyó vendéglátó család akkor fogja elhagyni ingatlanját és jövedelemforrását, amikor Miamiban fagy. Mert itt arra kell koncentrálnunk, ami a hazai balliberális tábor történetében most el?ször mondatott ki: Magyarország menekülési célpontként merülhetett fel Amerikában, mégpedig az antirasszista, anti-antibb és leganti-legantibbak táborában, akik már csak abban bízhatnak, hogy Soros és az általa a háromnapos titkos tanácskozásra összehívott demokrata párti nacsalnyikok megbeszélésén kiötlenek valamit egy nagyon szivárványszín? forradalom megindítására, Trump megbuktatása céljából. Egek ura! Budapest! Hová jutottunk!? Emlékszünk még ugye? Mindazokra, akik nálunk csomagoltak, tartották, s?t tartják készenlétben b?röndjeiket, míg bal kezükkel nyújtózkodnak a nekik juttatott állami támogatásokért? Emlékszünk még ugyanerre a 168 Órára, amelynek 1993. április 20-i számában Rádai Eszter háromoldalas portrét készített Kornis Mihállyal, akinek feledhetetlen, mélyb?l fakadó azon liberális szentenciája még máig is visszacseng, miszerint „Mikor mondjuk ki már, hogy mi sokkal jobban gy?löljük ?ket, mint amennyire ?k gy?lölnek bennünket”?

Kornis arra a kérdésre, hogy komolyan fontolgatja-e azt a kijelentését, hogy emigrációba készül?dik, ezzel a magvas válasszal felelt: „Hát, mint mindannyian.” Több mint huszonhárom évvel kés?bb kimondhatjuk: nos, az említett „mindannyian” a maradás mellett döntöttek, Kornissal egyetemben. De a fentebb idézett riport mutatja, mennyire rászakadt a mennyezet a liberális világra és „liberálisainkra”. Annak, aki egy hónapja még azt mondta volna, felmerülhet akár a halvány gondolata is annak, hogy egy hazai liberális amerikai barátjának az illiberális Magyarországra menekülést ajánlja, azonnal azt ajánlják, kopogtasson Gyurcsánynál a Lipótmez? újranyitása érdekében. Ami szintén megdöbbent? az az, hogy a 168 Óra riporterének felvetését a Magyarországra költözésr?l nem követte felzúdulás a liberális oldalon. Hiszen nálunk a szörny? helyzet folyamatosan még szörny?bbé válik. A Népszava szombati számában Jeney Orsolya, a határokon túl kisebbségi létben él? magyarok jogainak megsértése miatt a többi „jogvéd?” civil szervezethez hasonlóan soha nem aggódó Amnesty International magyarországi igazgatója – aki ráadásul még erdélyi is – teljes oldalas interjúban látleletet készítve jelentette ki, hogy Magyarország egyre távolodik az európai értékekt?l.

Ez egyébként az a Népszava, amelynek korábban a kommunista diktatúra párttitkáraként m?köd? f?szerkeszt?jét pénteken Prágában, a Klubrádió elnökvezérigazgatójával együtt, az Ellenállók Nemzetközi Szövetsége – Antifasiszta Szervezet éves kongresszusán „nemzetközi antifasiszta” díjjal tüntette ki. Aminek az üzenete egyértelm?: ?k azok az élharcosok, akik külföldi tulajdonban lév? médiumaik élén halált megvet? bátorsággal vívják csatájukat a budapesti protofasiszta rezsimmel szemben. De e „fasizmus” a jelek szerint mindenhol terjeszked?ben van. Massimo Bottura, Olaszország leghíresebb konyhaf?nöke a napokban jelentette ki, hogy ha az olaszok többsége az alkotmányreform ellen szavaz és így (a senki által meg nem választott) Matteo Renzi kormányf?, mint ígérte, távozik, New Yorkban nyit éttermet.

Csak e szuperdemokrata, népakaratellenes séf azt felejtette el, hogy január 20-a után már Manhattanben is rasszizmus, fasizmus, trumpizmus és a többi lesz hivatalban, ami el?l onnan a potenciális vendégei éppen a világ lakatlan szigeteire menekülnek. A nagy kérdés persze az, hogy egy ilyen intoleráns, diktatórikus, kirekeszt?, ultranacionalista „rezsimnek”, mint amilyen nálunk uralkodik ?szerintük, be szabad-e fogadnia azokat a destruáló elemeket, amelyek a maguk részér?l Amerikában mindent megtettek azért, hogy Magyarország imázsa a nyugati világban a lehet? legrosszabb legyen.

Egy egészségesen illiberális válasz a NEM ezeknek a kopogtatóknak. Ilyenekb?l van itthon is elég, akiket még a lakatlan szigetek sem csábítanak, ha már Amerika kiesett a követend? ideálként nekünk felmutatott pikszisb?l.

Lovas István - www.magyarhirlap.hu

Tisztelt olvasók!
Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: https://twitter.com/syracuse73. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló